

կանայս եւ զկուս աղջկունս պղծելով, զքահանայս եւ զկրօնաւորս, այլ եւ զհաւատվորս գերի վարելով. վա՛յ ինձ: Եւ այս ամենայն եկն ի վերայ մեր վասն ծովացեալ մեղաց խոց, զոր ես ցաւագին դիմօք աղիողորմ կոծմամբ աւանատես եւ աւանջալուր եղեալ իրացս՝ վշտանայի, հոգոց հանէի, լայի եւ հառաջէի...: Յիշեցէք... զստացող սորա զպարոն Յովանէսն եւ զիս անարժան գրիչս զՍիմէոն դպիրս...»:

Ս. Տէր-Աւետիսեան, Յուցակ հայերէն ձեռագրաց Նոր-Ձուղայի, Թ. 235 Ամենափրկիչ վանաց, Թղ. 377ա—380բ (Ոսկեփորիկ):

9. ՎԻՊԱՍԱՆՈՒԹԻՒՆ ՆԻԿՈՒԱԿԱՆ

Սիմէոն դպիր իւր Ուղեգրութեան կից տուած Տարեգրութիւնը կ'աւարտէր հատուածով մը, որ նուիրուած էր Մելքիսեդեկ կաթողիկոսի Լեհաստան այցելութեան: Յայտնի չէ ինչ պատճառաւ՝ կիսաւարտ թուղուցած էր հեղինակը այս Լեհահայոց ժէգարու պատմութեան համար այնքան կարեւոր հատուածը: Առանց տարակուսի մտադրութիւն ունէր Սիմէոն նկարագրել հոն, համառօտիւ կամ ընդարձակ տողերով, Մելքիսեդեկ կաթողիկոսի անխոհեմ միջամտութիւնն Լեհահայոց եկեղեցական խնդրոց մէջ, Նիկողայոս արքեպիսկոպոսի ձեռնադրութեան միջադէպը, անոր ի Կամենից Գրիգոր